

De ware bidder
Lezen: Psalm 130
Psalmen: zelf in te vullen

Gemeente, op deze biddag, een dag van stille afzondering en gebed, komt het Woord van God tot ons vanuit de psalm die u voorgelezen is, Psalm 130. De tekst vindt u in het 3e, 4e en 5e vers van deze psalm, waar we het Woord van God als volgt lezen:

***Zo Gij, HEERE! de ongerechtigheden gadeslaat; HEERE! wie zal bestaan?
Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.
Ik verwacht den HEERE; mijn ziel verwacht, en ik hoop op Zijn Woord.***

Het thema voor de preek is: De ware bidder.

Er zijn drie aandachtspunten.

In de eerste plaats: de ware bidder *roept vanuit de diepten*.

In de tweede plaats: de ware bidder *smeekt om vergeving*.

En in de derde plaats: de ware bidder *verlaat zich op het Woord*.

Dus: **De ware bidder.**

- 1. roept vanuit de diepten**
- 2. smeekt om vergeving**
- 3. verlaat zich op het Woord.**

Gemeente, het is vandaag biddag, biddag voor gewas en arbeid. Een dag van gebed en afzondering aan het begin van een nieuw seizoen.

Wat is er *veel* om voor te bidden... Voor de dingen die we nodig hebben in ons *gezin*: eten, drinken, kleding, financiële middelen. Maar ook gezondheid, liefde en vrede in het samenzijn met elkaar.

Wat is er *veel* om voor te bidden in ons *kerkelijke leven*: voor de prediking van Gods Woord, voor de catechisaties, voor de huisbezoeken, voor de verenigingen. Maar ook voor ons land, voor de overheid.

Wat is er *veel* om voor te bidden.

En *toch* zegt Jakobus:

Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten doorbrengen zoudt.

Dat wil zeggen: U *bidt* wel veel, maar er is iets fundamenteels *mis* aan uw gebeden.

Daarom worden uw gebeden niet verhoord. U *bidt* wel veel, maar het *doel* van uw gebed is verkeerd. U bidt gericht op *uzelf*, gericht op uw genot, en uw rust, en uw plezier, hier!

Hier, in deze wereld. Gericht op het *hier* en *nu*! Gericht naar *beneden*.

Maar de ware bidder bidt met een *andere* richting. Niet naar beneden, maar naar *boven*. Niet in de eerste plaats gericht op *zichzelf*, maar op *God*: op de *eer* van God, op de *zaak* van God.

En vandaar ons eerste aandachtspunt: de ware bidder roept vanuit de *diepten*. Vanuit de diepten... *tot God*.

1. De ware bidder roept vanuit de diepten

Een lied Hammaïloth, zo begint deze psalm in vers 1. Het is een pelgrimslied, gezongen door pelgrims die op weg zijn naar Sion, op weg naar het heiligdom.

Uit de diepten roep ik tot U, o HEERE.

Bent u vanmiddag zo naar de kerk gekomen? Uit de *diepten* roep ik tot U, o HEERE...?

Uit de... *diepten*. Goed lezen, er staat een meervoud: uit de diept-*en*!

Welke diepten? Ik lees niet van de diepte van ziekte, van tegenslag, van oorlog, van armoede, van moeite, somberheid, angst of pijn. En toch...: uit de diept-*en*!

Ik lees *ook* niet van een *bepaalde* diepte waarin dichter terecht gekomen is door de een of andere zonde. En toch: uit de diept-*en*!

Deze dichter verkeert in de diept-*en* zijn bestaan, voor God! Het is zoals staat in Psalm 69:

Verlos mij, o God! want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel. Ik ben gezonken in grondeloze modder, waar men niet kan staan; ik ben gekomen in de diepten der wateren, en de vloed overstroomt mij.

Dit is de bange levensvraag van een door schuldbesef getroffen en verslagen hart.

Uit die diepten *roep* ik! Het is een *angstig* roepen, een roepen vanuit de *nood*.

Het is ook een *vurig* en *aanhoudend* roepen! En... het is een roepen met een *richting*. Ik roep, Heere, in angst *tot U* gevloeden! Heere, ik roep *tot U*!

En het is tegelijkertijd een roepen vanuit de *nameloze afstand* tussen God en het schuldige hart.

Heere, hoor naar mijn stem; laat Uw oren opmerkende zijn op de stem mijner smekingen.

Psalm 130 is één van de zeven boetpsalmen: een gebed uit de diepten van geestelijke benauwdheid, een gebed van een verslagen, teneer gebogen, verontrust, en schuldverslagen hart.

Hier is sprake van (om het maar even wat ouderwets uit te drukken), hier is sprake van schuld-*doorleving*.

U zegt: wat *is* dat precies? Is ellendekennis dan *meer* dan alleen het weten met je verstand dat je schuldig bent voor God...? Is dat doorleven van schuld dan iets *anders* dan het zomaar erkennen: Ja, Heere, dat zal waar zijn, ik sta schuldig tegenover U...?

Laten we die vragen nog even in onze gedachten vasthouden...

Vers 3. Zo Gij, HEERE, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan?

HEERE, de allergrootste Naam van de Heilige God, van Wie een andere Bijbelschrijver uitgeroepen heeft: Gij, *vreselijk* zijt Gij en *wie* zal voor Uw aangezicht bestaan?

De allergrootste Naam van de Heilige God, geopenbaard (u weet het nog wel) aan *Mozes*, in de woestijn bij de berg Horeb. Geopenbaard voor een volk dat sterft in de verdrukking van Egypte, geworden 'haast tot as'. Geopenbaard aan *Mozes* in de brandende braambos, die niet verteerde. Dat wil zeggen: de *Allerhoogste*, is *tegelijkertijd* de God van Abraham, Izak en Jakob, de God Die in *Christus trouw* is aan Zijn verbond!

Zo Gij, HEERE, de ongerechtigheden gadeslaat, *Heere* (-nogmaals-), wie zal bestaan?

Heere, almachtige God, ik sta voor *U*, en... *wie* zal voor U kunnen bestaan?

Wie zal *rechttop* voor U kunnen staan, oog in oog met *U*, almachtige Heere, driemaal heilige en rechtvaardige God? Voor Wiens aangezicht de serafijnen zingen in hemelse gewesten vol van heerlijkheid: *heilig...*, *heilig...*, *heilig* is de Heere der heirscharen?

Wie kan voor U staan? Wie kan voor U *bestaan*...?

Als U de ongerechtigheden gadeslaat?

Als U de misdaden, de zonden, de schuld door die zonden, en dat tegen U, heilige en rechtvaardige God, *gadeslaat*?

Als U die *gadeslaat*? Dat wil zeggen: Als U Uw *blik* daarop vestigt? Die aandachtig en ernstig bezieet en *bewaart* voor Uw aangezicht?

Dat wil zeggen: mijn ongerechtigheden worden voor Uw aangezicht *bewaart*..., *opeengestapeld*..., één voor één... En die stapel wordt steeds hoger... en hoger...

En U, Heere, *ziet* het: die stapel groeit.. en die groeit...

O, Heere, *wie* zal bestaan, als *U* al die zonden naar recht toerekent...?

Gemeente, is dit niet de *roep* die klinkt uit het hart van een verloren, maar opnieuw geboren mens? Vanuit het hart van een mens die door Gods *Geest* is ontdekt aan eigen verlorenheid en schuld?

Nooit oog gehad voor mijn zonde, voor mijn ongerechtigheid... Altijd op de *troon* gezeten, op de troon van mijn *vijandschap* en *opstand* tegen God... Een vijandschap die diep geworteld is in mijn bondsbreuk in Adam, in wie ik dood gevallen ben...

Op de troon! Maar door een pijl van Gods *Geest*, door de kracht van het *Woord*, dodelijk getroffen in het hart, en... van dood levend gemaakt!

Van de *troon* gehaald. En... *gebracht* in de *diepten*.

Van de *troon*..., naar de *diepte*...

Daar *wil* geen mens komen. Daar *komt* een huichelaar *nooit*.

Maar daar *brengt* God de Zijnen, ondanks al hun verzet, voor het eerst en ook weer opnieuw: *in de diepten!*

En dat is tegelijkertijd dan toch het *wonderlijke* van het werk van Gods genade. Wat in het gewone leven in de diepte terechtkomt, dat is *verloren*. Als je, jongens en meisjes, in een ravijn stort, dan val je letterlijk dood.

Maar dat is nu juist het *wonderlijke* van Gods werk. Dat is nu *juist de weg* die God met Zijn kinderen houdt. Hij brengt hen in de diepten. Niet om hen te *doden*, maar juist om hen te *behouden* van het verderf!

Hij had hen kunnen *laten* in de diepten van het verderf, waarin ze zichzelf vrijwillig hadden gestort. Maar uit enkele goedheid, voortkomend uit eenzijdige liefde en bewogen in Zichzelf, *brengt* God de Zijnen op Zijn tijd in de *diepten*, *niet* om hen te doden, maar om hen *zo* de weg te leren tot het behoud!

Daar leert Hij ons zien: *Ik* heb *geen* bestaansgrond voor U. Als *niemand* van Adam voor U kan bestaan (zo Gij Heere *de* ongerechtigheden *gadeslaat*), dan kan *ik* *helemaal* niet voor U bestaan, als U *mijn* ongerechtigheden *gadeslaat*.

Als Gods *wet* in ons leven gaat spreken, betaling gaat eisen, dan moeten we *erkennen*: Ja, Heere, het is waar. Ik heb tegen *al* Uw geboden, niet zomaar, maar *zwaar*, niet een keer, maar *menigmaal* overtreden. Ik heb gedaan wat kwaad is in Uw oog....

Al *dieper* zinken we in de diepten, als de Heere het licht van Zijn heiligheid en van Zijn rechtvaardigheid laat vallen over onze *on*-heiligheid, over onze *on*-rechtvaardigheid.

Daar worden we *zondaar* voor God!

Bent u wel eens *zondaar* voor God geworden? Zeg eens eerlijk voor uzelf, voor God... Kijk es even niet opzij... Ik vraag het aan *u*, aan u *persoonlijk*: bent u weleens *zondaar* voor God geworden?

Dan *praten* we niet meer zo over onze ellende. Ik zou bijna zeggen: daar is geen kunst aan. Napraten kan iedereen.

Dan *praat* je niet meer zo, dan ga je *roepen*. Dan *roept* het in stilte, in het verborgen, uit de diepten, uit het hart tot God: *Wie kan bestaan? Wie kan voor U bestaan?*

U, die heerlijk bent in al Uw Goddelijke deugden! U, Die Mij nog nooit enig kwaad hebt gedaan!

En ik... Ik heb geprobeerd Uw *deugden* aan te randen. Ik heb U naar de *kroon* gestoken. Ik ben... *Adam*. Ik ben, ja het is waar Heere, ik ben een *opstandeling*..., zoals Adam... Daar verliezen we alle rechten voor God, daar leggen we de hand op de mond. Daar zeggen we: Heere, Uw doen rein is *rein*, Uw vonnis gans rechtvaardig...

Daar is niet alleen maar een *toestemmen*, met ons verstand, van onze zonde en verlorenheid, daar is ook een *erkennen*, een *aanvaarden* van Gods recht! Daar komt, zo zei men vroeger, een *toevallen* van Gods recht in leven van Gods kinderen.

Daar zeggen we, *echt*, vanuit de *grond* van ons hart... En dat is geen verstandskwestie, dat is een zaak van beleven, van bevinden, van *doorleven*: Heere, U hebt gelijk, Uw doen rein is, Uw vonnis rechtvaardig, want ik..., ik... heb tegen U..., tegen U... gezondigd!

Zit u *zo* in de kerk vanmiddag? Kijk eens in uw *hart*, en zeg eens eerlijk: zit u *zo* in de kerk? Is dit uw *beeld*?

Of bent u alleen maar christen met uw *verstand*? U weet het allemaal precies, maar... het is geen *hartezaak*? Geen zaak van beleving..., van *doorleving* voor God...?

Biddag..., maar biddag voor de vorm alleen... Geen *nood* in het hart..., geen *roep* vanuit de diepten tot God...

Is het ooit *nood* geworden in uw leven, gemeente?

Wat *doet* een mens die in nood is? Vluchten. *Vluchten!*

Wonderlijk vluchten. Ik roep, Heere, in angst... en ik vlucht *weg van U*...?

Nee. Ik roep, Heere, in angst *tot U gevloten*.

Want, dat zijn geen mensen die *wegvluchten*, die bij God *vandaan* vluchten! Dat zijn mensen die juist naar *God toe vluchten*. Dat zijn mensen die zonder God niet leven kunnen!

Dat zijn mensen die roepen, vanuit de diepten, ja dat wel, maar... *tot God!*

Hoe onmogelijker het aan *hun* kant wordt, hoe *harder* ze gaan roepen: Heere, ik kan voor U niet bestaan...! Maar, Heere, ik kan zonder U ook niet verder!

Laat Uw deugden door mij toch niet *gekrenkt* worden, laat Uw Naam door mij toch niet *gelasterd* worden. Maar, Heere, is er nog een *weg*? Een weg waarin Uw *Naam* verheerlijkt wordt? Een weg waarin *U* de eer krijgt waar *U recht* op hebt? En is er in *die* weg, ook voor mij..., voor *mij*..., nog een weg om *zalig* te worden? Om hersteld te worden in Uw gunst en gemeenschap?

De ware bidder *roept vanuit de diepten*.

Bidden is roepen vanuit de diepten.

Biddag is een dag van *bukken*..., van *buigen*..., en van *roepen* vanuit de diepten... Vanuit de *diepten* van onze rechteloosheid voor God.

Kent u, gemeente, dat *roepen*? Kent u dat *roepen* vanuit de diepten?

Hebt U uzelf ooit leren kennen als een zondaar voor God?

Misschien bespreekt u uw ellende wel met de mensen, maar mijn vraag aan u is: *kent u*...?

kent u *uw* ellende..., *persoonlijk*..., voor God?

Wij gaan verder met onze tweede gedachte:

2. De ware bidder smeekt om vergeving

Maar... -u voelt het, er komt een tegenstelling-... maar... *vanzelfsprekend*..., *natuurlijk*..!

Bij U is vergeving...!? Zo...?

Hier, gemeente, bedriegen zich duizenden. Jongelui, let op. Hoe vaak hoor je het niet? Wat?
Dit:

“Erken dat je zondaar bent. Maar als je vervolgens bidt om vergeving, dan ben je gered...”
Of dit: “Ik bezocht eens een bijeenkomst. Daar was een vurig spreker. Hij raakte mijn hart! Hij riep me op tot belijdenis van zonde. Ik deed het. Achteraf hebben we samen gebeden in de Naam van Jezus, gevraagd om vergeving en... God *vergeeft*..., dus...: *toen ben ik gered!*”
Natuurlijk..., want God vergeeft zondaren!

Ging dat ook zo met u...?

Bedrieg u niet! Ik zal het u sterker zeggen: U bent *bedrogen!* U hebt *uzelf* bedrogen! Zie toch uw gevaar, zo kunt u de eeuwigheid niet binnengaan!

Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.

Waar zijn de *hartetranen* van uw berouw? Waar is uw *leedwezen* over de zonde?

Waar uw *worstelen* om behoud? Waar uw *roep* om redding, om hulp uit de nood?

Hoe kan een mens, een mens die *zichzelf* in de diepten heeft leren kennen als een *rechteloze* voor God, hoe kan *zo'n mens* ooit *vanzelfsprekend* hopen op vergeving?

Hoe kan een rechteloze zondaar ooit *vanzelfsprekend* rekenen op genade?

Dat is *onmogelijk!*

Ik moet eerlijk tegen u zijn. Laat ik het zeggen tegen mezelf, en u mag het op uzelf toepassen: Als vergeving voor mij een *vanzelfsprekendheid* is, dan ben ik *nooit* echt zondaar voor God geworden! Dan ben ik nog *onbekeerd*. En wie onbekeerd doorleeft gaat *verloren!*

Als we onszelf hebben leren *kennen* als een *doodschuldige* zondaar, dan *kan* het niet anders. Deze vraag: maar *bij U* is toch vergeving... is een vraag naar het onbegrijpelijke van Gods eenzijdige *genade*.

Dit is een vraag van een mens voor wie het *onmogelijk* geworden *in zichzelf*. Een vraag van een mens die geen ruimte meer ziet in *zichzelf*, maar voor wie God ruimte gaat maken *buiten* zichzelf.

God richt het oog van een verloren zondaar, die uit de diepten roept, op *Hem*: Op de trouwe *Verbondsgod*, op de *HEERE* (met vijf hoofdletters), op het *bloed van het Lam*, op het onfeilbare *Woord der belofte*.

Niet bij *mij*, maar *bij U*, Heere, is toch vergeving?

Ik *kan* het niet begrijpen, maar *dit* is toch Uw Naam, Heere, die *U Uzelf* gegeven hebt:

HEERE HEERE, God (o Heere, ik kan niet voor U bestaan...!), *barmhartig, genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid?*

U bent toch *die* God, Die in de eeuwigheid een *weg* hebt uitgedacht, een weg van *verzoening* door recht, een weg van verzoening door het *bloed?*

Terwijl ik opga naar het *heiligdom*, waar U woont in heerlijkheid, zie ik daar dan niet de tekenen van *verzoening?* Daar zie ik toch het *bloed*, dat van het altaar drupt? Het *bloed* dat heenwijst naar Hem, Die in de weg van het *bloed*, zal komen (en gekomen is!) om een volkomen verzoening aan te brengen? Een *volkomen* verzoening, geheel overeenkomstig Uw Goddelijk recht?

Wat wordt dat *bloed van het altaar*, wat wordt het bloed *van het Lam, kostbaar*..., *onmisbaar*... in de ogen van schuldverslagen zondaren! Als *God* hun ogen gaat richten op het *altaar*..., op het *bloed* van het altaar..., op het *Lam*..., op het *Lam Gods*...

Op het *bloed* van Hem Die weggezonden is in de *diepten* van Gods toorn. Vrijwillig, en met *al* de liefde van Zijn hart. Nooit zonk Eén *zo* diep weg, als dat *Hij* weggezonden is. Christus heeft Zich vernederd tot in de *diepste diepten* van onze verlorenheid en dood.

Hij verliet vrijwillig Zijn troon. En Hij deed het voor... opstandelingen.
Hij liet de schuld van Zijn bruid op Zich stapelen. Leg die last maar *op Mij!*
Ja, *die* last: Zulk een last zond' en plagen..., leg die maar *op Mij!*
En Hij vernederde Zich, Hij zonk weg tot in de diepste diepten van Gods toorn tegen de zonde.

Wat wordt het *bloed* van het altaar, het bloed *van het Lam kostbaar...*, *onmisbaar...* in de ogen van schuldverslagen zondaren!

Wat wordt Zijn bloed *onmisbaar* voor een schuldig mens.

Zie Hem in gedachten *kruipen* in de hof van *Getsemane*. Zijn zweet werd als grote druppels bloed die op de aarde drupten. Vader *indien* het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan, maar *niet Mij wil*, maar *de Uwe* geschiede. Een Man, in de kracht van Zijn leven. Maar nu: een worm, geen man...

Zie Hem *staan* voor *Kajafas*: bespot, gesmaad, en veracht.

Zie Hem *gaan* op weg naar *Golgotha*. Hij droeg (o, *hoe* hartelijk en bereidwillig) Zijn kruis. Hij droeg (o, *hoe* vol liefde en overgave) de last van de toorn van God tegen al de zonden van Zijn Kerk.

Zie Hem *hangen aan het kruis*.

Zie Hem *worstelen in dikke duisternis*.

Hoor Zijn indringende roep: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?*

Daar stroomt het bloed van het altaar.

Daar stroomt het bloed van het kruis.

Het bloedende Godslam.

En... *Zijn bloed, Zijn tranen en Zijn lijden waren dierbaar in Gods oog!*

Hoe *dierbaar* is dat bloed in de ogen van... zondaren? Ja, dat ook, maar in de eerste plaats geldt: Hoe *dierbaar* is dat bloed in de *ogen van de Vader!*

Boven Golgotha klinkt als het ware de stem van de Vader:

Deze! Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.

Als U, Mijn Zoon, *zo* voldoet aan de eisen van het Goddelijke recht, dan zal Ik *nooit...*, *nooit* meer toornen en schelden op *hen* in wier plaats U staat.

Dit bloed is *kostbaar* in de ogen van de *Vader*. Hij is volkomen *tevreden*, er is volkomen *genoeg* gedaan.

En *daarom* kan het! *Daarom kan* het! *Daarom* kunnen zondaren met God verzoend worden, *daarom* worden goddelozen gerechtvaardigd door het bloed van het kruis.

En *daarom*, omdat Zijn bloed kostbaar is in de ogen van de *Vader*, daarom wordt dat bloed van het Lam ook zo *kostbaar* in de ogen van ontdekte *zondaren*, die roepen uit diepten tot God.

Voor hen die *buigen* onder het oordeel, onder het vonnis, en die *uitroepen*: Uw doen is rein Uw vonnis, o Heere, is gans rechtvaardig. Ik zal mijn mond niet opendoen, U bent rechtvaardig in Uw spreken. Maar Heere, is er nog een *weg...* een weg om *zalig* te worden? Een weg waarin *U* de eer krijgt en mijn ziel de zaligheid, want... Ik *kan* niet zonder U... Ik *kan* niet voor U staan, maar ik *kan* zonder U ook niet meer verder leven..!

Maar, Heere, er is toch een *weg...* een *weg* om *zalig* te worden? Een *weg bij U* vandaan?

Uw weg! Een *weg* waarin *U*, waarin *Christus* alle eer krijgt?

Wat *ontvlamt* in dat roepende hart, dat roept vanuit de diepten toch een *vuur* van verlangen naar *Hem...*, naar het *Lam...*, naar *Christus*.

Hoe wordt *Christus alles* voor zulke, roepende zondaren. *Christus*, Die stervende Zijn leven gaf voor stervende zondaren, die gezondigd hebben tegen een heilig en rechtvaardig en goeddoend God.

O, hoe *gepast* is *Zijn bloed* voor hun schuldige hart.

O, hoe *geschikt* is *Zijn balsem* voor hun zielewond.

O, hoe *schittert* *Zijn liefde* in hun gebroken oog.

Christus wordt *alles* voor een schuldverslagen hart. Wat doet *Hij* het uitzierende hart ontvlammen in verlangen! Wat doet *Hij* het gebroken hart ontvonken in uitzien!

Hij doet ons uitroepen: U bent schoner dan de mensenkinderen, want er is genade op Uw lippen uitgestort! U bent blank en rood, en al wat aan U is is gans begerlijk! Ja, U bent mijn *Liefste*, mijn *Hartevriend*.

Het *kan* niet anders, *zulke mensen*, die roepen tot God, die zien op Jezus, *zulke mensen* gaan *God vrezen*.

Bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.

Als God je schuld vergeeft, dan ga je niet met God om, alsof Hij je vriend, je collega, of je buurman is.

God vrezen, dat wil zeggen *vol* zijn van heilig *ontzag*, van *eerbied* voor Gods vergevende genade. Van *verbazing* ook: wie *ben* ik, Heere, voor U? Ik heb het niet verdiend!

God vrezen, dat is geen angstige schuwheid, maar *diep eerbiedig zijn* en *hoog opzien* tot de hoogste Majesteit. En tegelijkertijd is er die kinderlijke *liefde*, die vraagt: Heere, wat wilt U dat ik doen zal? Het is een *hartelijke*, en *kinderlijke* liefde, vol *overgave*, die blijvend diep onder de *indruk* is van Gods majesteit en van de nameloze *afstand* die er is en *blijft* tussen de grote God en ons, kleine, nietige en zondige mensen.

(eventueel tussenzang)

3. De ware bidder verlaat zich op het Woord

Gemeente, op deze biddag gaat het over de ware of oprechte bidder. We zagen dat zo'n bidder roept vanuit de diepten, smeekt om vergeving, we gaan nu in de derde plaats nu zien dat zo'n ware bidder zich biddend verlaat zich *op het Woord*.

Ik verwacht den HEERE; mijn ziel verwacht, en ik hoop op Zijn Woord.

Misschien zegt u: Ja, dat *roepen* uit de diepten, dat *verlangen*, dat *uitzien*, daar ben ik geen vreemdeling van...

Maar hoe zal ik het toch *weten*, dat *Hij de Mijne* is? O, *wist* ik het maar, kon ik het maar *geloven* dat ik de zijne ben...

Hoe zal ik het toch *weten*, dat mijn schuld is weggewassen door Zijn bloed?

Hoe zal ik toch aan Zijn *voeten* komen en *vrede* vinden?

Hoe zal ik Hem toch *ooit* durven en mogen omhelzen als *mijn* Zaligmaker?

Wanneer zal ik met Thomas, die kleingelovige Thomas, mogen en durven zeggen: Heere, ook *mijn* Heere, en *mijn* God...?

Wat is, gemeente, nu eigenlijk het *houvast* van een roepend mens?

Wat is het *houvast* van een schuldverslagen zondaar?

Wat is het *houvast* van een uitzierende bidder, die roept vanuit de diepten tot God?

Wat is eigenlijk *uw*... *houvast*?

Is het uw doop..., uw belijdenis..., uw leven..., uw netheid...?

Kunt u *staan* op die grond? Hebt u daar wel *echt* houvast aan...? Als u *staat* voor God...?
Kunt u daarmee voor God *bestaan*...?

Wat is eigenlijk uw... houvast?

Uw bekering..., uw tranen..., uw bevinding...?

Kunt u *staan* op die grond? Hebt u daar wel *echt* houvast aan...? Als u *staat* voor God...?

Kunt u daarmee voor God *bestaan*...?

Zijn het uw *Godsontmoetingen*, toen..., toen er een geopende hemel boven u was?

Zeker, die tijden kunnen er *zijn* in het leven van Gods kinderen. Tijden waar we zo naar *terug* kunnen verlangen, *tijden* ook om nooit te vergeten. Zoals bij de herders in Efrata: de hemel ging open. Plotseling was er een menigte van hemelse heirlegers, lovende en prijzende God. *Wat* een heerlijkheid, *wat* een verwondering, *wat* een boodschap!

En toen... even later... was het weer aardedonker....

En wat *zeiden* ze toen tegen elkaar?

“Nou, mannen, daar kunnen we voorlopig weer even mee vooruit. Wat een *wonderlijke* ervaring..., wat een *heerlijke* boodschap..., daar kunnen wel weer wat maandjes op teren... Daar kunnen we de komende tijd vrijmoedig van getuigen...?”

Hoe leefden de herders in hun verwachting van de Zaligmaker? In hun verlangen? In hun hopen? In hun uitzien? Wat *zeiden* ze?

Laat ons dan heengaan naar Bethlehem, en laat ons zien het woord, dat er geschied is, hetwelk de Heere ons heeft verkondigd.

Ze grepen zich vast aan *het Woord*.

Dat was hun houvast!

Hoe leefde de dichter van Psalm 130 in *zijn* verwachting van vergeving van schuld?

Ik verwacht den HEERE; mijn ziel verwacht, en ik hoop op Zijn Woord.

Op *Uw Woord* heb ik gehoopt. Het *Woord* *alleen* geeft houvast. Het *enige* houvast waar een roepende en zoekende bidder zich aan vast kan klemmen, is het *Woord*!

Hoe *meer* U me afwijst, ik zal het van harte erkennen: U hebt gelijk, ik heb geen enkel recht voor U. Maar hoe *meer* mijn ziel ook gaat verlangen naar U, hoe *harder* mijn ziel gaat roepen uit de diepten tot U: Mijn ziel wacht op de Heere!

Hoe *meer* U me afwijst, hoe *meer* ik me zal *vastgrijpen* aan *Uw Eigen Woord*: en... ik hoop op *Zijn Woord*.

Op *Zijn Woord*... Welk *Woord*...?

Dit *Woord*:

Ja, allen, die U verwachten, zullen niet beschaamd worden.

Die den HEERE verwachten, die zullen de aarde erfelijk bezitten.

En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, dat zij niet beschaamd zullen worden die Mij verwachten.

Daarom, u die roept, wanhoopt *niet*! Ook al hoort u nog geen *antwoord*, uw *roep* klinkt door tot in het hemelhof. Uw roep klinkt als hemelse muziek in de oren van de Heere Sebaoth. Het is *God*, Die u alles *uit handen neemt*, om u op *Zijn* tijd vergeving te schenken in een weg... van *onmogelijkheid*.

Waarom *doet* de Heere dat? Opdat alle eer *voor Hem* zou zijn!

Toen alle hoop mij gans ontviel en niemand zorgde voor mijn ziel, toen... toen hebt U mijn pad gekend.

Waar zondaren *bukken*, en *buigen*, in hun *totale onmogelijkheid* aan de voeten van Christus, zich vastgrijpend aan het *Woord*, vluchtend tot *Hem*, daar zal Hij Zich openbaren als hun *volkomen* Zaligmaker. Als Degene, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Hij is het *Zelf*, het is de Heilige *Geest*, Die zulke roepende en zoekende zondaren brengt aan de voeten van Christus. Daar, waar we in verwondering stamelen: niet alleen anderen, maar *ook mij*. Dit is ook *mijn* Heere, dit is ook *mijn* God. Daar, waar Hij ons toeroept: Ik voor u... Daar, waar wij in stilte antwoorden: Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp!

Beste vrienden. Het is vandaag *biddag*...

De ware bidder, daar ging het om in de preek.

De ware bidder komt uiteindelijk als een rechteloze, met betraande ogen aan de voeten van Jezus terecht. *Dat is biddag*.

Roepen vanuit de diepten, om vergeving, en als een rechteloze je verlaten op het Woord, en komen tot het vleesgeworden Woord.

Luther heeft ooit gezegd: Zalig worden is *verloren* gaan...

Maar hij zei er nog iets bij: Zalig worden is verloren gaan *aan Jezus' voeten*.

Hebt u..., u *persoonlijk*..., ooit *zo* (als een verlorene) gebeden aan de voeten van Christus?

Zij die hopen op God wachten, zullen *nooit beschaamd* worden.

Zoekende zondaren, houdt *moed!*

Nooit heeft iemand *tevergeefs* geroepen.

Laat alles maar *los*, alles van u, alles waar u uw hoop zo *tevergeefs* op bouwt.

En verlaat u maar op het *Woord*. Op het *Woord* van de belovende God.

Zijn Woord wordt altoos trouw volbracht.

Moge dat, aan het begin van het nieuwe seizoen dat weer voor ons ligt, uw aller houvast zijn: het Woord.

Ik verwacht den HEERE; mijn ziel verwacht, en ik hoop op Zijn Woord.

AMEN

Houten (Nederland), 2012